

Hồi 23

Tử Vực

Quân Tùng gần như chẳng thể tin vào mắt mình nữa, Hắc Bạch Thần Quân vừa giao thủ tiếp chiêu lẫn nhau vừa bám sát theo y và Mộng Hoa Hoa. Mặc dù vẫn bám theo Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa như hình với bóng, thế nhưng chiêu thức ẩn chứng võ công của Hắc Bạch Thần Quân không vì thế mà mất đi sự cương mãnh lẫn nét biến hoá thần kỳ. Thiết Bút và Thiết Thư gần như quện lẫn vào nhau.

Quân Tùng lắc đầu, nói:

- Mộng cô nương, thật là ngoài sức suy viễn của tại hạ.
- Họ đã đấu với nhau bao nhiêu hiệp rồi?
- Gần năm mươi hiệp rồi, và chẳng bao lâu sẽ đủ trăm hiệp. Xem Hắc Bạch Thần Quân giao thủ, Hoa Hoa chỉ có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng, chẳng ai chịu nhận ai dù là nửa chiêu
- Nếu hai lão đó giao thủ đúng trăm hiệp thì đến lượt tại hạ. Tại hạ đâu có biết Tiên Thiên Khí Công nào đâu.

Mộng Hoa Hoa cau mày:

- Đại Minh thần tăng chẳng đã thỉnh công tử vào tỉnh lãg kia mà.
- Nghe nàng nói, Quân Tùng giật mình . Gã nghĩ thầm:
- Mình thật là đãng trí, lúc này mình đang là gã Tiểu Thần Toán Tử này đó chứ đâu phải là Quân Tùng. Đến ngay cả Hoa Hoa vẫn tin mình là Tiểu Thần Toán Tử mà.
- Nghĩ như vậy, Quân Tùng nảy ra một ý niệm khác. Y nhanh miệng nói với Mộng Hoa Hoa:

- Mộng cô nương, chúng ta tìm một địa thế hiểm trở nào đó, khiến cho hai lão quái vật cuồng tâm đa sát kia không thể đấu hết trăm hiệp, thì tại hạ sẽ có cách kéo dài thời gian tìm cơ hội.

Hoa Hoa gật đầu:

- Phía trước chúng ta là Phong Ma Sơn. Đó là một ngọn núi rất hiểm trở.
- Thế thì tốt quá, chúng ta mau đến Phong Ma Sơn thôi.

Hai người chạy lên đến đỉnh Phong Ma Sơn mới giật mình. Họ như chạy vào chốn đường cùng, hoặc là tử địa, bởi vì ngọn Phong Ma Sơn chỉ có một con đường lên

mà không có đường thứ hai đi xuống. Phía sườn đối diện là một vực sâu hun hút, từ dưới vực vang lên những âm thanh âm ỳ, chỉ nghe thôi đã cảm thấy xương sống gai lạnh.

Quân Tùng lắc đầu:

- Nếu như hai lão quái vật đấu đủ trăm hiệp thì đây đúng là chỗ chôn xác tại hạ và Mộ Dung cô nương.

Quân Tùng vừa dứt câu thì Hắc Bạch Thần Quân cũng đã lên tới:

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi vừa đâm Thiết Bút điểm vào bờ vai phải của Hắc Thần Quân vừa nói:

- Đây là chiêu thứ một trăm của Tôn lão phu.

- Vương lão phu đã quá quen với thức bút này của lão rồi.

Cùng với lời nói đó, Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng khẽ nghiêng người dùng Thiết Thư gạt đầu Thiết Bút qua bên.

- Đến lượt lão đáp lễ chiêu thứ một trăm của lão tặc.

Wang Thiệu Hưng vừa gạt Thiết Bút vừa rùn tấn, hơi chồm người tới trước rồi phật ngang chiếc binh khí Thiết Thư chém xả vào vùng hạ đẳng của Bạch Thần Quân.

Tôn Luân Nhi cười khẩy:

- Lão cũng không có gì mới.

Lão vừa nói vừa cong người ngã hẳn ra sau, đồng lúc chiếc Thiết Bút điểm vào Thiết Thư...

Choang....

Tôn Luân Nhi bật người trở lại. Lão như một nho sĩ cầm bút điểm vào quyển sách để chuẩn bị phát thảo những nét họa tự. Nếu hai binh khí không phải bằng thép thì thế tạo hình của họ thật đẹp.

Wang Thiệu Hưng Hắc Thần Quân nói:

- Có giao thủ thêm trăm hiệp thì ta và lão quỷ cũng bất phân thắng bại.

- Không PHân định thắng bại thì phải nhờ đến Tiểu Thần Toán Tử phân định rồi.

Bạch Thần Quân quay ngoắt lại Dương Quân tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử đến lượt người rồi đấy.

Quân Tùng hốt hải nói:

- Đến lượt tại hạ ư?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gạt đầu:

Quân Tùng lưỡng lự một chút rồi nói:

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Bạch Thần Quân trừng mắt nhìn Quân Tùng. Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng gất gổng:

- Tiểu tử nói sao?

Quân Tùng lập lại câu hỏi của mình:

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Người muốn nói lão phu và lão quỷ kia chưa giao thủ đúng trăm hiệp?

Quân Tùng khoát tay:

- Tại hạ không có ý đó.

- Không có ý đó sao người lại hỏi như vậy chứ?

Quân Tùng gãi đầu:

- Tại hạ thấy nhị vị trưởng bối giao thủ một trăm hiệp sao nhanh quá.

Bạch Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Tiểu tử thấy nhanh là đúng rồi, bởi vì người chỉ lo chạy chứ có nhìn Hắc Bạch Thần Quân này giao thủ đâu. Xem ra người chạy cũng lẹ đó. Từ khách điểm sau trăm hiệp người đã lên đến Phong Ma Sơn.

- Ấy...Sao trưởng bối nói Quân Tùng chỉ biết chạy. Tại hạ làm như vậy là có ẩn ý.

Bạch Thần Quân gất gổng nói:

- Người có ẩn ý gì?

- Tại hạ lên Phong Ma Sơn , dụng vào địa thế hiểm trở để khảo chứng khinh thuật của nhị vị trưởng tôn.

Hắc Thần Quân cau mày nói:

- Người có ý đó thật sao?

- Tất nhiên rồi. Nếu nhị vị trưởng tôn giao thủ bình thường thì cũng như những trận giao đấu trước đây thôi.

Bạch Thần Quân khoát tay:

- Lão phu không muốn mất nhiều thì giờ nữa, người hãy phân định rồi giao phó Thiên Thư Lường Thiên Xích đi.

Quân Tùng nhú mày suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được rồi, vị lờn nhị vị trưởng tôn mà tại hạ buộc phải phân định. Ái cha... Nếu phân định võ công của nhị vị tiền bối bằng Tiên Thiên Khí Công thì tội cho nhị vị tiền bối quá. Nhỡ tại hạ lỡ tay thì lại đắc tội bất kính.

Quân Tùng quay lại Mộng Hoa Hoa:

- Tại hạ phiền đến Mộng cô nương vậy.

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Người đúng là có ý đồ giấu trong tâm tưởng mà.

Lão nhìn sang Bạch Thần quân:

- Lão quý...Không mất thời gian nữa.

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng hốt hoảng nói :

- Nhị vị trưởng tôn định làm gì tại hạ chứ?

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nói:

- Ta bắt tiểu tử phải giao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích, rồi quăng người xuống đáy Phong Ma Sơn.

Quân Tùng tròn mắt:

- Sao? Lấy pho Thiên Thư kia rồi quăng tại hạ à?

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng nhăn mặt:

- Ai da....Thế thì không hay rồi. Tại hạ thắc mắc nhị vị trưởng bối sẽ chia pho Thiên Thư kia như thế nào nếu không có tại hạ.

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Lão phu lấy phần đầu.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân:

- Còn tiền bối lấy phần sau?

Tôn Luân Nhị nhặt nhổ nói:

- Ừ.

Quân Tùng nhún vai:

- Thế sao Tôn tiền bối không lấy phần đầu mà nhường cho Vương tiền bối.

Tôn Luân Nhị sa sầm mặt, chỉ vào ngực mình:

- Lão phu lấy phần đầu...Vương lão tặc lấy phần cuối.

Quân Tùng lại nhìn sang Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng:

- Tôn tiền bối nói Vương tiền bối lấy phần cuối.

Vương Thiệu Hưng gật đầu:

- Ừ, lão lấy phần cuối.

Hắc Bạch Thần Quân bị Quân Tùng khích bác một lúc liền quay qua cãi chầy cãi cối với nhau. Quân Tùng chờ cho hai gã giằng co đến hồi quyết liệt mới nhìn Mộng Hoa Hoa nheo mắt, nói:

- Mộng cô nương....Chúng ta chuẩn được rồi.

Y vừa dứt lời thì Hắc Bạch Thần Quân ngưng ngay cuộc cãi vã. Cả hai như nghe được từng lời của Dương Quân Tùng, quay ngoắt lại chỉ gã.

Hắc Thần Quân nói:

- Tiểu tử định chạy à?

Quân Tùng giật mình, chưa kịp dùng lời lẽ nào để chống chế thì Hắc Bạch Thần Quân đồng loạt lắc vai thì triển khinh thuật siêu phàm. Cả hai cùng trở Cầm Nã Thủ Pháp toan thộp lấy Quân Tùng.

Tình thế chẳngặng đặng, Mộng Hoa Hoa buộc phải xuất thủ giải nguy cho Quân Tùng. Ngọn roi da trong tay nàng quật ngang một đường vòng cung đón đầu Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân thốt lên:

- Y...

Hắc Thần Quân cũng trở mặt, thốt:

- Ô..

Cùng với tiếng thốt từ cửa miệng, cả hai đồng loạt lắc cổ tay thộp luôn vào ngọn roi da của Mộng Hoa Hoa như người ta thộp một con vật bé xíu.

Thủ pháp của Hắc Bạch Thần Quân thật là siêu phàm xuất chúng, chỉ một cái thộp bình thường thôi mà hai người đã nắm được ngọn roi da cương mãnh của Mộng Hoa Hoa

Bạch Thần quân nói:

- Ắ định giết lão.

Hắc Thần quân lắc đầu:

- Ắ định giết lão đó.

- Không lão mà.

- Không ... Chính lão.

Cả hai cùng thốt một lượt:

- Ắ định giết cả hai.

Quân Tùng vừa nghe hai lão thốt ra câu đó liền đoán ngay Hắc Thần Quân sẽ liên thủ lấy mạng Mộng Hoa Hoa. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân khắc tính với nhau,

nhưng một khi cả hai cùng một ý niệm thì đó chính là sự khởi đầu cuộc đại sát không gớm tay của họ.

Quân Tùg hét lớn:

- Mộng cô nương coi chừng.

Bị Hắc Bạch Thần Quân thâm tóm binh khí, Mộng Hoa Hoa không khỏi lúng túng. Trong tình thế bức bách nàng buột miệng nói:

- Công tử chạy đi, Hoa Hoa liều chết với họ.

Quân Tùg lắc đầu. Y chạy nhanh đến án ngữ trước mặt nàng trong khi Hắc Bạch Thần Quân vừa toan xuất thủ sát chiêu.

Quân Tùg khoát tay:

- Ê...Nhị vị trưởng bối không muốn lấy pho Thiên Thư kia sao?

Hắc Bạch Thần Quân sững người.

Bạch Thần Quân nói:

- Tiểu tử..Người phải trao pho Thiên Thư Lưỡng Thiên Xích cho lão.

- Tất nhiên rồi, nhưng lão phải cho tại hạ và vị muội muội này một sinh lộ chứ.

Hắc Thần Quân nạt ngang:

- Sinh lộ sau lưng các người đó

Cả hai vừa nói vừa chao người lạng bộ lướt tới, cùng xuất thủ Cẩm Nã Thủ Pháp toan bắt lấy Quân Tùg và Mộng Hoa Hoa. Tình thế cấp bách dồn dập, Quân Tùg và Hoa Hoa muốn hay không cũng không được, cả hai chỉ có một cách duy nhất là nhảy xuống vực Phong Ma Sơn nếu không muốn rơi vào tay Hắc Bạch Thần Quân.

Quân Tùg nhíu mày nghĩ:

- Rơi vào tay hai lão quỷ thì chắc chắn mất mạng rồi, nhảy đại xuống kia không khéo còn có thể giữ được mạng.

Với ý nghĩ đó Quân Tùg chớp lấy tay Mộng Hoa Hoa:

- Chúng ta cùng chết vậy.

Đôi song trảo của Hắc Bạch Thần Quân thò tới, Quân Tùg không một chút đắn đo, nắm tay Mộng Hoa Hoa nhảy luôn ra ngoài vực Phong Ma

Xoạt...

Mặc dù Hoa Hoa và Quân Tùg thoát nhảy ra ngoài vực bất kể sống chết, nhưng chiếc vuông lụa che mặt của Hoa Hoa vẫn bị trảo thủ của Hắc Thần Quân tước đi.

Quân Tùg nhắm mắt hét lớn:

- A.....a.....a

Tiếng thét bầu vú sự sống của Quân Tùng chìm vào những âm thanh âm ì từ dưới vực dội lên.

Ùm..

Toàn thân Quân Tùng rất bỏng nhưng nhanh chóng cảm nhận được sự mát lạnh. Mặc dù thân thể còn ê ẩm nhưng Quân Tùng vẫn nhận biết mình đang chìm dần xuống.

Một ý niệm lóe lên trong đầu:

- Ta phải sống.

Lờ mờ trong màn nước xanh biếc Quân Tùng thấy bóng người đang chìm dần xuống dưới đáy. Không cần nghĩ y đoán ngay bóng người kia chính là Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng quạt tay, đập chân lướt đến, cặp ngang vùng tiểu yêu của Hoa Hoa rồi cố trôi lên mặt nước. Mặc dù thân thể ê ẩm, nhưng giữa cái sống và cái chết, Quân Tùng vẫn cố sức đập tay, đập chân kè Mộng hoa Hoa bơi vào bờ.

Ánh sáng xanh rờn xa xa trên vách đá hắt xuống tạo cho không gian một khung cảnh thật âm u huyền bí. Lúc này Quân Tùng đâu còn đủ thần trí để quan sát chung quanh, mà chỉ biết bơi và bơi.

Kéo được Hoa Hoa vào đến gờ đá, Quân Tùng nằm duỗi ra thở dốc. Y tưởng như tim mình sắp rớt ra khỏi lồng ngực bởi tiếng đập thành thịch.

Nằm một lúc thật lâu, Quân Tùng mới sức nhớ đến Hoa Hoa. Y nhòm người dậy nhìn nàng, khẽ nói:

- Hoa Hoa...Cô nương còn sống chứ?

Miệng nói, Quân Tùng ghé tai áp vào ngực nàng, Gã nghe rõ từng tiếng đập nhịp nhàng của trái tim nàng.

Quân Tùng vỗ khẽ vào má Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Hoa Hoa... Tỉnh lại đi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Ui cha... Mình không có võ công vẫn bình an, còn ả nha đầu này thì lại bất tỉnh không còn biết gì cả.

Quân Tùng lay Hoa Hoa:

- Hoa Hoa cô nương.

Không thấy Hoa Hoa phản ứng gì, Quân Tùng cúi sát xuống mặt nàng, y rửa:

- Xú nha đầu... Người chết thật rồi à?

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì Hoa Hoa mở mắt. Nàng chột giật mình khi thấy diện dung của Quân Tùng đang áp sát vào mặt mình. Hoa Hoa thét lên:

- Người...

Cùng với tiếng "người" đó, ngọc thủ của nàng vung lên tát vào má Quân Tùng. Bốp..

Mắt Quân Tùng nổ đom đóm, y thét lên:

- Sao nàng lại đánh ta?

Hoa Hoa bật ngồi dậy:

- Người đã làm gì ta?

Quân Tùng cau gắt:

- Khỉ thật. Ta chỉ sợ nàng chết mà thôi.

Hoa Hoa lườm gã:

- Công tử không....

Quân Tùng khoát tay:

- Hê...Nàng đừng nghĩ sằng nghĩ bậy nhé.

Y vỗ vào ngực mình:

- Tại hạ đường đường là một nam tử đại trượng phu thì đâu thể sằng với nữ nhân trong lúc gặp họa chứ.

Hoa Hoa thở hắt ra rồi nói;

- Hoa Hoa....

Quân Tùng cướp lời:

- Đừng nói nữa, nếu không có tại hạ thì cô nương đã bỏ xác trong đầm nước kia rồi.

Nói đến đây, Quân Tùng mới vờ quay mặt chỗ khác, lúc này y mới để tâm đến ngọn thác khổng lồ tuôn chảy từ lưng chừng sườn Phong Ma Sơn trút xuống đầm nước.

Ánh sáng xa xa đập vào mắt của Quân Tùng. Y nhíu mày nghĩ:

- Nơi đó là gì nhỉ ? Phải chăng nó là mắt của một quái vật nào đó?

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Hoa Hoa, nàng nhìn xem ánh sáng xanh kia là gì?

- Chúng ta phải đến đó mới biết được.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rảo bước tiến về nơi phát ra ánh sáng xanh rờn. Khi còn cách vùng ánh sáng xanh biếc non hai mươi trượng, Quân Tùng mới thấy rõ đó là hàng chữ Thiên Ma Cổ Cốc.

Bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc được khắc theo lối chân phương vô cùng sắc nét, lại phát ra ánh sáng xanh lè.

Hoa Hoa nhìn sang Quân Tùng:

- Công tử Thiên Ma Cốc ở đây, sao công tử không nhận ra?

Quân Tùng vò đầu bứt tai:

- Thế này là thế nào nhỉ ? Mình chỉ nói bữa Thiên Ma Cốc. Không ngờ có Thiên Ma Cốc tọa lạc ngay dưới đáy vực Phong Ma Cốc. Không lẽ mình đúng là Tiểu Thần Toán Tử sao?

Hoa Hoa thấy Quân Tùng tư lự liền hỏi:

- Công tử nghĩ gì thế?

- Tại hạ vô cùng xúc động khi đưa cô nương đến được Thiên Ma Cổ Cốc xem như đại cáo thành công rồi.

Y nói xong chợt sa sầm mặt:

- Tại hạ và cô nương đã vào đến Thiên Ma Cổ Cốc rồi, nhưng không biết có ra được không thôi.

- Chuyện đó tính sau, bây giờ Hoa Hoa và công tử hãy vào Thiên Ma Cổ Cốc lấy pho Thiên Thư Lường Thiên xích.

Hai người rảo bước với sự phấn chấn hướng thẳng đến Thiên Ma Cổ Cốc. Họ còn cách toà Thiên Ma Cổ Cốc không quá ba trượng thì bất thành linh Hoa Hoa nắm tay Quân Tùng kéo giật lại.

- Công tử khoan.

Quay sang nàng, Quân tùng nói:

- Sao...nàng không thích vào Thiên Ma Cổ Cốc à?

Hoa Hoa chỉ tấm bia đặt ngay phía trước mặt hai người. Nàng nói:

- Công tử hãy đọc xem trên bia đá ghi gì.

Quân Tùng nhíu mày:

- Âm Dương Giới.

Y nhìn sang Hoa Hoa:

- Âm Dương Giới. Ấm chỉ đây là ranh giới sau cùng nếu tại hạ và cô nương bước qua sẽ chẳng bao giờ quay lại được trần gian.

- Đúng như vậy

Quân Tùng thở dài:

- Ở lại đây thì cũng như ở trong địa ngục, chứ có hơn gì. Chẳng có gì phải sợ cả.

Quân Tùng vừa nói vừa xảy bước tiến tới. Y vừa bước qua tấm bia khắc ba chữ Âm Dương Giới thì chân như đạp lên một đồng bùn nhìn không có đáy.

Thân pháp Quân Tùng lọt thỏm xuống một bãi lầy ngập tới tận ngực, y hốt hoảng thét lên

- Cứu ta với!

Quân Tùng chìm dần xuống

Hoa Hoa hốt hoảng chồm đến chộp lấy tay của Quân Tùng. Quân Tùng cố chỗi người lên, nhưng càng lún xuống nhanh hơn.

Hoa Hoa lắc đầu:

- Huynh đừng nhúc nhích sẽ mau chìm xuống hơn đó.

Quân Tùng biến sắc:

- Ta chết mất. Chẳng lẽ cái mạng của ta lại chết trong đám lầy ôn dịch này sao? Nếu có chết thì nàng chết chung với ta nha. Có nàng cùng chết chung, ta không đến nỗi thành con ma cô độc trong cõi a tỳ này.

--- 000 ---